

Det er g'nok synd for dem inde i byerne!

Henrik Lisberg
chefredaktør

Corona kan komme lidt på afstand, når man som vi på landet har luft omkring os og kan afreagere på traktoren, i stalden eller med motorsaven.

Det er g'nok synd for dem inde i byen i disse coronatider! Bevares, vi på landet er da også ramt af, på påskefrokosten er aflyst, og vognmanden med varer ikke må hilse på - men helt ærligt: Prøv at forestille jer at være henvist til en lejlighed på tredje sal inde i København, Aalborg eller Herning? Hvor arbejdspladsen er en computer i soveværelset, mens børnene prøver at lave lektier i stuen, og frisk luft er en tur ned til bageren med to meters afstand til alle andre. Det lyder ikke sjovt i længden.

»Jeg kunne da heldigvis afreagere ved at save et væltet

Billedet siger alt - ikke penge, men kærlighed til dyr og natur har gjort Lene Black til landmand. Foto: Ulla Birk.

egetræ op til brænde», som en god ven sagde, da han skulle have en irritation ud af kroppen. Metoden kan også bruges, når man bliver fortvivlet og modløs over den dystre strøm af corona-nyheder på nettet.

Gråt hår på hovedet

Den særlige glæde ved landlivet gælder alle, men for de deltidslændmænd, LandbrugsAvisens store undersøgelse i disse uger tegner et portræt af, er det endnu vigtigere at huske glæden, al den stund de ikke tjener det store på erhvervet. Lad os se lidt nærmere på denne

Ør i hovedet af coronakrisen - gå ud og skær et træ op! Det må de ikke inde i byerne. Colourbox.

gruppe, der udgør to ud af tre medlemmer af L&F.

Vi taler om en meget blandedt flok: På den ene side unge ægtepar som Lene og Ulrik Blak med to fuldtidsjob uden for bedriften, som

du kan møde i ugens avis. På den anden folk som Villy Hansen, tidligere fuldtidslændmand, der som 73-årig stadig bor på gården og passer sine 23 hektar - ham besøgte vi i sidste uge.

Der er langt flest af Villys slags. Over halvdelen er tidligere landmænd, og to ud af tre pænt over 60 år, viser undersøgelsen. Billedet af deltidslændmanden som en skolelærer, der er flyttet på landet for at have kaniner og heste til børnene, er en

sjælden fugl. Deltidslændmænd er seniorer.

Grå, glade, men ikke rige

At dømme efter undersøgelsen vil den tendens fortsætte - kun ganske få regner med at sælge gården foreløbig. At være deltidslændmand er »som at have sommerferie hele året«, som den pensionerede landbrugsskoleforstander Christian Thomsen sagde i sidste uge, og så sælger man jo ikke.

Heller ikke, selv om det rent økonomisk er noget halvskidt at være deltidslændmand. Ifølge Danmarks Statistik har den gennemsnitlige deltidslændmand underskud år efter år, selv efter en meget beskedent aflønning til ejeren. De 10-20 timer, de fleste ifølge undersøgelsen bruger på

traktoren eller med kødkvægene, får man stort set ikke løn for.

Men kan gården sælges?

Og det går jo nok, når man til gengæld har så mange andre glæder. Problemet opstår først, den dag man bliver tvunget til at sælge. Mange har nok, hvad Klaus Kaiser i ugens avis kalder »urealistisk høje prisforventninger« til, hvad gården er værd. Selv om diverse kloge hoveder siger det modsatte, har det i de sidste mange år været ret umoderne at købe en gammel gård med heste, høns og lidt hektarer. Det store flertal vil langt hellere sidde på en café i købstaden og snakke miljø og insektdød end sådan rent praktisk leve ude i naturen, hvor bier og myg stikker. Man kan tvivle på corona ændrer på det.

Noget for pengene

Alligevel er deltidslændmænd altså tilfredse, og det er jo dejligt. Glade for livet, naturen, landbrugsforeningen, L&F, rådgivningen (selv om den er rigeligt dyr). Loyale ældre, der ikke kræver så meget, ja, måske egentlig for lidt. Selv om de ikke betyder så meget for bruttonationalprodukt og beskæftigelse, kunne deltidslændfolk nok ønske lidt mere fra LF&Co.

Den typiske deltidslændmand er som Villy Hansen - glad og noget oppe i årene. Foto: Ulla Birk.

